

Ք Ա Ղ Յ Ր Յ Ո Ւ Շ

Մերք կը յիշեմ քէ ի՛նչպէս երեկոները զարնան,
 եւ վազելով կ'երբայի գէպի աղբիւրն հայրենի.
 Դեռ կը յիշեմ քէ ի՛նչպէս գիւղին կոյսերը բարի
 կը ժայէին հոգիիս դեռ նո՛ր ծաղկող փաղցուրթեան:

Դեռ կը յիշեմ եւ ըզնեզ, ո՛վ պաշարած աղբերակ,
 Անհոգ կեանքիս, խելայեղ դուն անբաժա՛ն սրբութիւն.
 Դեռ կը յիշեմ քէ ի՛նչպէս նիւղերէն վար ծառերուն
 Ոսկի շիթեր կ'իյնային ջուրերուդ մէջ անապակ:

Եւ ես զըւարթ ու ծիծղուն, կոյսերուն հետ անըման
 Դալարին վրայ երկընցած ջինջ ակէդ կեա՛նք կ'ըմպէի.
 Մոռցած կուծերս աղուոր խոտերուն մէջ զարունի:

Դեռ կը յիշեմ . . . ու հոգւոյս լարերն յանկարծ կը խայտան,
 Մինչ արեւս ներս կը հոսի երգի երակ մ'անսովոր.
 Ու կը հրընուիմ լըռելեայն, մոռցած վիշտերս բոլոր . . . :

Վահագնիկ

ՎԻՉԷՆ ՍՐԱՊԵՍՆ

Ի Ն Չ ՈՒ Դ Կ Ը Խ Ն Պ Ա Ս

Ի՛նչ է այդ ժպիսը դեմքիդ յարաւարժ,
 ինչպէս արեւին շողը ծաղկին վրայ:

Ինչո՞ւ կը խնդաս տակաւին, երբ ա-
 մեն բան կորսնցուցիր, եւ դիրք, եւ տուն,
 եւ սիրելիներ: Երբ հասակդ է կքեր վիշտե-
 րու եւ նախասինկներու ծանրածանր բեռին
 տակ:

Ինչո՞ւ կը խնդաս — կը հարցնեն ինձի:

Ի՛նչ է այդ ժպիսը դեմքիդ վրայ ծիծ-
 ղուն, երբ բոլոր վաղեմի բարեկամներդ,
 ամեն դասէ քեզ յարգող անձեր քեզ լքեւ ու
 հեռացեր են, որոնք միշտ քու հետք էին գի-
 շեր եւ ցերեկ, երբ հարուստ էիր, երբ սե-
 ղանիդ շուրջն էին, երբ Դուն այն ասեմ
 ազգեցիկ էիր, առողջ էիր, զօրաւոր եւ ե-
 րիտասարդ:

Ինչո՞ւ կը խնդաս. եւ ինչպէ՞ս կը խըն-
 դաս վիրաւոր արեւով ու խոցուած հոգիով:

Ինչպէ՞ս չխնդամ, երբ ժպիսն ու ծի-
 ծաղը ինձի հնուց վարժութիւն եւ բնութիւն
 եղած են:

Եւ ինչո՞ւ չխնդամ, երբ բոլոր իմ կու-
 տուսներուն եւ զրկանքներուն մէջ զոնէ ժը-
 պիսը, օրհնեալ ծիծաղը Աստուած ինձի շը-
 նորհած է իբր միակ եւ հաւասարիմ ընկեր:

Տեսա՞մ եւ երբեք աշխարհաւեր փո-
 բօրիկէն ու հեղեղասառն անձրեւներէն վերջ
 նամբաները, եւ փեղկերը տուներուն, ծա-
 ռերն ու ծաղիկները պարտեզներուն, որոնք
 աւելի մաքուր սպիտակութիւններով, ու ա-
 ւելի շեշտող զուարթութիւններով մը կը խըն-
 դան երեսիդ:

Վիշտին ու լացին փաղն է որ կը խըն-
 դայ դեմքիս վրայ:

Եւ կ'ըսես ինձի քէ ինչո՞ւ կը խնդաս:

ԱԿԻԻԼԻՆԷ